

Συνάντησις ὀγδόη:
ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

ΣΙΩΠΗΛΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ!!! (2012)

Στεκόμαστε μέ δέος καί θαυμασμό μπροστά
στην εικόνα τῆς Γεννήσεως.

Χῶρος τῆς μεγάλης συναντήσεως τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο
ἓνα ἄθλιο σπήλαιο, ἓνας στάβλος, μία φάτνη...» «Ὅλα
πτωχείας ἐχόμενα, ὅλα πενίας γέμοντα».

Κάτω ἀπό συνθήκες ἐντυπωσιακῆς ἔνδειας (φτώχειας)
τελεσιουργεῖται τό παραδοξότερο Μυστήριο!

«Παρθένος τίκτει!» Ὁ «ἀχώρητος παντί, χωρεῖται ἐν
γαστρί»!

▲ Εἰσβάλλει στό χρόνο... ὁ Ἄχρονος! ▲ Ὁ Ἄναρχος...
ἄρχεται! ▲ Γίνεται κτίσμα... ὁ Κτίστης!

Θαυμαστά πράγματα συντελοῦνται! Τά πρόσωπα, πού
γεύονται καί προσκυνοῦν τό θαῦμα, πολλά.

Τό θεῖο φῶς χύνεται στό πρόσωπο τοῦ θείου
Βρέφους, πού ἐλκύει τήν προσοχή τῶν πιστῶν. Ὁ Χριστός
εἶναι τό πρῶτο φῶς, τό Ἀρχίφως. Ὑστερα τό θεῖο φῶς
χύνεται στό πρόσωπο τῆς Παρθένου καί Μητέρας τοῦ
Φωτός. Αὐτή εἶναι τό δεύτερο φῶς μετά τό πρῶτο. Μά μέσα
στό φεγγοβόλημα αὐτό, πού θαμπωμένοι προσέχουμε τό
Βρέφος καί τήν ἀγνή μητέρα, λησμονοῦμε νά προσέξουμε
κάποιο ἄλλο πρόσωπο, πού παραστέκει ταπεινά μέ μία
οὐράνια σοβαρότητα καί ὑπηρετεῖ τό θαῦμα τῶν θαυμάτων.
Τόν ἀφανῆ ὑπηρέτη! Σ' αὐτό τό πρόσωπο θά
ἐπικεντρωθοῦμε περισσότερο σήμερα. Εἶναι ὁ ὑπηρέτης... τοῦ θαύματος τῆς Γεννήσεως. Ὁ μνήστωρ
Ἰωσήφ.

Στή σημερινή μας συνάντησι θά προσπαθήσουμε νά τόν γνωρίσουμε: Ποιός εἶναι ὁ Ἰωσήφ; Καί
ποιός ὁ ρόλος του στό ἔργο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως;

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

Ο ΜΝΗΣΤΩΡ ΙΩΣΗΦ

Υἱός Δαβίδ ὁ Ἰωσήφ. Εἶναι τό τελευταῖο κλωνάρι τοῦ γενεαλογικοῦ δένδρου τοῦ Χριστοῦ ὡς
ἄνθρωπου. Δέν εἶναι Φαρισαῖος καί νομοδιδάσκαλος. Δέν εἶναι ραββῖνος, οὔτε ἄρχων συναγωγῆς. Δέν
εἶναι Λευίτης. Εἶναι ἓνας ἀπλός Ἰουδαῖος, χωρίς σπουδαία καί ἐντυπωσιακά κατά κόσμον προσόντα,
χωρίς κοινωνική προβολή, χωρίς ἐξαιρετική καί ἔκτακτη προοπτική γιά τό μέλλον του. Ἄσημος, φτωχός,
ἓνας δοκιμασμένος οἰκογενειάρχης, πού ἔχει χάσει τήν σύντροφό του καί φροντίζει γιά τήν ἀνατροφή
τῶν παιδιῶν, πού τοῦ ἔχει χαρίσει ὁ Θεός. Θά ἔμενε ὁ ξυλουργός, ὁ γνωστός στήν μικρή κοινωνία τῆς
Ναζαρέτ, πού μέ τήν τέχνη του θά ἐξυπηρετοῦσε τοὺς συμπατριῶτες του στίς οἰκιακές τους ἀνάγκες.

Ἡ ἀρετή του ὅμως τόν ἔχει καταξιώσει τόσο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πού τόν ξεχωρίζει, γιά νά
διακονήσῃ τό «πάντων θαυμάτων ὑπέρτατον θαῦμα».

Ἀπό τήν στιγμή ὅμως πού ὠδήγησε κοντά του ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐκείνην πού ἐπρόκειτο νά
γίνη ἡ Θεοτόκος, τά πράγματα ἄλλαξαν ἐντελῶς γιά τόν «τέκτονα» τῆς Ναζαρέτ. (Ματθ. ιγ' 55). Ἀπό τήν
ῶρα πού ἔγινε προστάτης τῆς Θεοτόκου ἔπαυσε πλέον νά εἶναι ἓνας ἀπλός κάτοικος τῆς Ναζαρέτ. Ἐγινε
οἰκουμενικό, παγκόσμιο πρόσωπο, πού τιμᾶται ὅσο λίγοι ἄνθρωποι στόν κόσμο.

Πόσῃν, ἀλήθεια, καθαρότητα ψυχῆς ἔπρεπε νά εἶχε ὁ ἄνθρωπος αὐτός γιά νά ἐπιτρέψῃ ὁ
Πάνσοφος καί Παντογνώστης, ὥστε νά ἐμπιστευθοῦν σ' αὐτόν οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ τήν προστασία τῆς
Ἑπεραγίας Παρθένου Μαρίας; Ἐκείνης, πού ἦταν τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς Του, γιά νά ὑπηρετήσῃ τό μέγα
μυστήριο τῆς οἰκονομίας Του γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Πόσῃν σωφροσύνη καί
αὐτοκυριαρχία ἔπρεπε νά διαθέτῃ ὁ ἄνθρωπος, πού ἐπέλεγε ἀπλῶς ὡς προστάτης της; Πόσῃν

σεμνότητα έπρεπε να έχει εκείνος που θα είχε δίπλα του την Πάνσεπτον; Φάνηκε καθαρά τούτο από τον τρόπο που άντέδρασε ή ψυχή του όταν άντελήφθη την έγκυμοσύνην τής Μαριάμ.

Ήταν *άκριβης τηρητής* του Νόμου του Θεού. Και οι λογισμοί που πέρασαν από τον νοῦ του, όταν είδε ξαφνικά την Μαριάμ σε ενδιαφέρουσα κατάσταση, όφειλονταν κυρίως στο ότι δεν ήθελε να προσκρούση στο Νόμο του Θεού, που ώριζε ρητά ότι κάθε μοιχαλίσ έπρεπε να εκδιώκεται και να θανατώνεται. Η άγια συμπεριφορά όμως τής Παρθένου, όλο τό διάστημα που ήταν κοντά του, τον είχε έπηρεάσει έτσι, ώστε να την σέβεται και να εκτιμά την άρετή της και να μη θέλη, καθώς σχολιάζει ο ιερός Χρυσόστομος, ούδ' έπ' έλάχιστον «**λυπήσαι την Παρθένον**». Γι' αυτό και δεν τής είπε τίποτε άπολύτως. Απλώς σκεπτόταν πώς θα λύση τό πρόβλημα αυτό, διακριτικά, χωρίς να διαπομπεύση την Παναγία. Και ξεπέρασε τον νόμο τής δικαιοσύνης ο Ίωσήφ με τον νόμο τής έπιεικειάς και φιλανθρωπίας.

Κι όταν ο άγγελος του Θεού του έδωσε ώρισμένες εξηγήσεις για την ύπερφυσική σύλληψη του Χριστού στην κοιλία τής Παρθένου, *άνεπαύθη πλήρως*. ✦ Έξαφανίστηκαν από μέσα του οι λογισμοί, ✦ έμπιστεύθηκε άπολύτως στο μήνυμα του Θεού και ✦ ειρήνευσε. Δεν άσχολεϊται με τό θέμα καθόλου. Του φθάνει που τό διακονεί.

Και τό διακονεί με όλη του την καρδιά, με όλες του τίς δυνάμεις. Από τότε γίνεται μόνος αυτός από όλους τους άνθρώπους, βοηθός και συμπαραστάτης τής Θεοτόκου: ✦ Κατά την Γέννησι του Θεάνθρωπου στη Βηθλεέμ, ✦ κατά τή φυγή στην Αίγυπτο και ✦ κατά την διαμονή του στη συνέχεια στη Ναζαρέτ με τους κακότροπους κατοίκους. Αλλά και με πόση χαρά εκτελεί τό κοπιαστικό έργο του τέκτονα, για να καλύψη τίς ανάγκες τής άγιας οικογενείας.....!!!

Κάθε Χριστούγεννα έρχεται και θα έρχεται στους αιώνες ή άγια μορφή του Ίωσήφ, που επέλεγε για να συμπαρασταθῆ στη Μητέρα του Θεάνθρωπου και στον ίδιο τον Θεάνθρωπο, τότε που ως άνθρωπος, ως βρέφος και ως παιδί, είχε ανάγκη συμπαραστάσεως και προστασίας, για να μάς προβάλη ως πρότυπο τον έαυτόν του. Να μάς διδάξη πώς τό θέλημα του Θεού τό αποδεχόμαστε με σιγή, με άγαθή διάθεσι και πολλή ταπεινώσι. Ναί σιωπηλά κι άθόρυβα!

Ούτε παράπονο, ούτε άπαίτησις καμμία έβγῆκαν από τά συνετά χείλη του. Υπήκουσε με άυταπάρνησι κι άυτοθυσία στην έντολή του Θεού κι έπερίμενε από Έκείνον να του δείχνη τον δρόμο που έπρεπε να βαδίση, και τον τρόπο συμπεριφοράς που έπρεπε να ακολουθήση. Ούτε μία λέξι του δε διασώζουν οι Εύαγγελιστές, γιατί δεν είπε *καμμία*! Μιλοῦν όμως για τά έργα του.

Η Έκκλησία μας εκτιμώντας την προσφορά του Άγίου Ίωσήφ του μνήστορος, τον έορτάζει την πρώτη Κυριακή μετά τά Χριστούγεννα, για να τιμήση τή μνήμη του και να την προσφέρη στους αιώνες παράδειγμα σιωπηλής κι άθόρυβης διακονίας.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Γιατί ο μνήστωρ Ίωσήφ κάθεται κάπως απόμακρα, έξω από τό σπήλαιο;(...)

Σωστά, παιδιά! Για να διατρανώεται ή πίστις στην άπειρανδρη γέννησι του Ίησοῦ. Η άγια μορφή του άβίαστα γεννά την ανάγκη του σεβασμού, του θαυμασμού και τής εύγνωμοσύνης.

Ποίος ήταν ο ρόλος του στο Μυστήριο τής ένανθρωπήσεως; (...)

Καθοριστικός! Η διακονία του πράξις μεγαλειώδης. Είναι ο «μνήστωρ» τής παρθένου, όχι ο σύζυγος. Ποτέ δεν έγινε σύζυγος. Ήταν μνήστωρ και στη συνέχεια έγινε κηδεμόνας και προστάτης.

Στό πρόσωπό του ο «άπάτωρ» Ίησοῦς βρίσκει τον άνθρωπο πατέρα και μαζί με την Παναγία Μητέρα Του προστασία, φροντίδα, άφοσίωσι.

Πώς ο Θεός επιλέγει τούς άνθρώπους του, για να πραγματοποιήση τά έργα Του; (...)

Μάλιστα! Ο Θεός μεταχειρίζεται τρόπους σιγῆς και πρόσωπα κατά κανόνα *όχι επίσημα* για τά έργα του.

✦ Ο Ίωσήφ: Άσημος μέσα στην Ίουδαϊκή κοινότητα και υπέργηρος, αλλά δίκαιος, συνετός, ταπεινός, άθόρυβος,.....

* Άλλά καί στήν Παλαιά Διαθήκη ὁ **Μωυσῆς**, μπορεῖ νά ἀνατράφηκε στό παλάτι τοῦ Φαραώ, ὅμως στή συνέχεια ἀναγκάστηκε νά γίνῃ πλάνητας, γιά νά καταλήξῃ ποιμένας στίς ἄγονες περιοχές τῆς ἐρήμου. Κι ὅταν ὁ Θεός τόν καλῆ μέσα ἀπό τήν φλεγόμενη βάτο, δέν εἶναι κανένας ἄλλος παρών. Αὐτός μόνος «ἐν σιγῇ» δέχεται τό μυστήριο τῆς θεοφανείας.

* Καί στόν **Ἀβραάμ**, γιά νά ἀναφέρουμε ἕνα ἀκόμη πρόσωπο, μπορεῖ νά μήν ἴσχυσαν ἀπόλυτα αὐτά τά μέτρα, διότι ἦταν σημαίνουσα προσωπικότητα καί «πλούσιος σφόδρα» (Γέν. 13, 2). Ὅμως, οἱ οὐράνιες θεοπιές τοῦ συνέβαιναν μεταξύ αὐτοῦ καί μόνου «ἐν σιγῇ». Οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ ἦταν μυστικές καί διαπροσωπικές.

* Ἐκεῖ, ὅμως, ὅπου τό θέμα τῆς σιγῆς κορυφώνεται εἶναι στό πρόσωπο τῆς ὑπεραγίας **Θεοτόκου**. Δέχεται τό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν Ἀρχάγγελο αὐτή καί μόνη. Κανένας, οὔτε καί οἱ γείτονές της, πῆραν εἶδῃσι γιά τό τί συνέβαινε. Ἀναλαμβάνει τό βάρος τῆς Μητέρας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ μέ σιωπή καί δέος.

* * *

Παιδιά, τί σημαίνουν Χριστούγεννα γιά μᾶς; (...)

Χριστούγεννα σημαίνουν: * Κάθοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατά τρόπον θαυμαστό, στή γῆ, καί ἄνοδος τοῦ ἀνθρώπου εἰς τόν οὐρανό.

* Φωτοχυσία πνευματική καί εἰρήνη στήν καρδιά μας, * ὁ Χριστός στήν καρδιά καί ἡ καρδιά ἀπόλυτα δοσμένη σ' Ἐκεῖνον, πού τήν ἔπλασε καί τήν ἔλουσε στά αἵματα τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ. Τέλος, Χριστούγεννα σημαίνουν * «ἀγάπη, πίστι, ταπεινῶσι, σωφροσύνη, αὐταπάρνησι,.....».

Καί γιά νά ποῦμε κάτι περισσότερο ἀπλό καί πρακτικό. Χριστούγεννα σημαίνουν: * Νηστεία. (Πού ἀρχίζει τήν 15^η Νοεμβρίου καί τερματίζεται τήν 25^η Δεκεμβρίου. Ἡ νηστεία προετοιμάζει τόν Χριστιανό πνευματικά, τόν ὁδηγεῖ σέ περισυλλογή, τόν βοηθεῖ νά κυβερνᾷ τά ἀτίθασα πάθη του.) * Μετάνοια, * συμφιλιώσις μέ τόν ἀδελφό, * ἄσκησις τῆς ἐλεημοσύνης στόν πάσχοντα συνάνθρωπό μας καί * ἀποφασιστική μετάβασις στό ἱερό ἐξομολογητήριο.

Μόνον ἔτσι ἡ καρδιά μας θά εὐπρεπισθῇ, θά γίνῃ ἀνάκτορο καθαρό καί λαμπρό γιά νά δεχθῇ τόν Βασιλέα Χριστό, τόν Σωτῆρα μας.

Καί ἡ τελευταία μας πρᾶξις γιά πραγματικά Χριστούγεννα, μέ τόν Χριστό, εἶναι ἡ εὐλαβῆς καί ταπεινῆ πορεία στόν Ἱερό Ναό, ἡ συμμετοχή μας στή θεία Λατρεία καί ἡ μετάληψις τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἄν ὅλα αὐτά δέν γίνουν, τότε ὅλες οἱ ἄλλες προετοιμασίες δέν ὠφελοῦν σέ τίποτε.

Χωρίς Χριστό στήν καρδιά ὅλα τά ἄλλα συνθέτουν τήν εἰκόνα τῆς χαμένης λυτρωτικῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Ναι, παιδιά! Καμμία ἀξία δέν θά εἶχαν γιά μᾶς τά Χριστούγεννα, ἂν ὁ Χριστός δέν γεννιόταν ἀληθινά μέσα μας. Καί ὁ Χριστός γεννιέται στίς καρδιές ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι γνωρίζοντες τό ἀληθινό νόημα τῆς ἐορτῆς, τό τιμώμενο Πρόσωπο τῆς ἡμέρας, ἐτοιμάζονται καταλλήλως νά τό ὑποδεχθοῦν.

Νά ἐορτάσουμε φέτος τά Χριστούγεννα μέ τό Χριστό θronιασμένο * στή καρδιά μας, * στή σκέψι μας, * στή γλῶσσα μας, * στή ζωῆ μας. * Ὁ Χριστός φίλος, ὁδηγός, κυβερνήτης, βασιλιάς, λυτρωτής καί σωτῆρας τῆς ψυχῆς μας. Αὐτά εἶναι τά ἀληθινά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα. Ὅλα τά ἄλλα εἶναι «χαμένα».

Καί πῶς θά βιώσουμε, θά δεχτοῦμε τήν μεγάλη αὐτή γιορτή; Ποῦ θά βροῦνε τόν Χριστό;

☞ «Ποῦ ἐστίν ὁ τεχθεὶς βασιλεύς;.....» ☞ Ποῦ;

Σωστά! Ὑπάρχει ἡ φάτνη τοῦ Χριστοῦ!.. Καί σ' αὐτήν... θά τρέξουμε! ☞ Εἶναι ἡ «**Ἐκκλησία**»!

Ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τήν σαρκωμένη ζωῆ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί προσφέρει στό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας τόν σαρκωμένο Ἰησοῦ Χριστό, τόν Θεάνθρωπο Κύριο.

Ἄς σπεύσουμε κι ἐμεῖς μέ πίστη, μέ ταπεινῶσι, μέ καθαρῆ καρδιά. Νά ἐξομολογηθοῦμε τ' ἁμαρτήματά μας, γιά ν' ἄρθῃ νά κατοικήσῃ ὁ Κύριος μέσα μας.

Συναγερμός χαρᾶς!.... Ἡ προετοιμασία τῆς ὑποδοχῆς φθάνει στήν κορύφωσί της, καθώς πλησιάζουμε στίς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἀπό τίς 20 Δεκεμβρίου οἱ τόνοι τῆς χαρᾶς πληθαίνουν στίς Ἐκκλησιαστικές ἀκολουθίες. Ἡ μάννα Ἐκκλησία ψάλλει γλυκά εἰσάγοντάς μας ἐγκαίρως στό πνεῦμα τοῦ ἐορτασμοῦ, τίς μελωδικώτατες Καταβασίες καί μάλιστα τόν ἐκλαμπρότατο πρῶτο ὕμνο.

«Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε Χριστός ἐπί γῆς, ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καί ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται».

Καί μή ξεχνάτε τό σύνθημά μας.

ΣΥΝΘΗΜΑ: «**Ὁ Θεός Λόγος σαρκώθηκε γιά μ ᾶ ς**».

Ὡ μακάριε καί τρισμακάριε Ἰωσήφ, σύ πού μόνος «*Παρθένον εἶδες κυοφορήσασαν*» καί ἀξιώθηκες νά γίνης προστάτης τοῦ θείου Βρέφους καί τῆς Παναγίας καί Παναμωμήτου Μητρός Του, πρέσβευε καί ὑπέρ ἡμῶν.

Πέρασες!... Ἐφυγες!... Παρουσία... Ἁγία!
Ἰππότης! κι Ἀγωγιότης!... Τῆς Φάτνης Του τῆς Θείας,
Δεήσου, γιά τῆς Νιότης μας, τήν νέα τήν πορεία...
Στάσου προστάτης μας ἀπ' ὅποιου Ἡρώδη, τή μανία!...

ΠΡΟΣΕΥΧΗ: «**Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεῖς, ψάλλοντάς σοι ἀλληλούϊα**».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Παράκλητος. (Ἄδελφ, Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ»), ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ, Λυδία, Πρός τήν Νίκην.

